

forme interpretatie in principe aftrekbaar zijn, op voorwaarde dat er een rechtstreeks verband kan worden aangetoond met de uitoefening van het beroep. Dat is het geval bij de goodwill. Had de kinesist deze betaling niet verricht aan zijn echtgenote, dan had hij deze immateriële bestanddelen niet kunnen behouden voor zijn beroepsactiviteit als kinesist en zou de voortzetting van deze activiteit zijn bemoeilijkt. Door de betaling konden verder belastbare inkomsten worden verworven en was het mogelijk deze immateriële bestanddelen in te brengen in een vennootschap.

Het hof besluit dat de betaling voor de afkoop van de helft van de goodwill ontegenzeggelijk in de beroepswerkzaamheid van de kinesist valt.

*Gent 25 maart 2014,
nog niet gepubliceerd*

Bij deze beslissing moeten we toch opmerken dat de onmiddellijke aftrekbaarheid als beroepskost van de gehele afkoopsom van de goodwill ons niet correct lijkt. Eigenlijk gaat het om een investering en dus om sommen gebruikt om de onderneming uit te breiden [art. 25, 4° WIB 1992]. Die zijn niet ineens aftrekbaar. Ze moeten worden afgeschreven. (SVC)

ART. 66 WIB 92

Advocaat : kantoor van cliënt als 'vaste' plaats van tewerkstelling ?

Een advocaat heeft zijn kantoor op hetzelfde adres als zijn woonplaats. Vanuit die plaats vertrekt hij per auto naar "zijn belangrijkste cliënt". Behoren deze verplaatsingen tot het woon-werkverkeer (waarvoor het kostenforfait van 0,15 EUR/km geldt; art. 66, § 4 WIB 1992) ? Of tot het werk-werkverkeer (onderworpen aan de algemene aftrekbeperking inzake autokosten van 75 %; art. 66, § 1 WIB 1992) ? Net zoals de Administratie, meent het hof van beroep te Antwerpen dat het in casu om woon-werkverkeer gaat.

Het hof herinnert er vooreerst aan dat volgens de cassatierechtspraak het kostenforfait van 0,15 EUR/km geldt voor "alle ritten tussen de woonplaats van de belastingplichtige en de werkplaats, ook al oefent die belastingplichtige een gedeelte van zijn beroepsactiviteit in zijn woonplaats uit" (Cass. 21 november 2002, *Fisc.* nr. 872, 8). Bijgevolg komt het er op aan na te gaan of het kantoor van de cliënt in kwestie voor de advocaat een 'werkplaats' vormt, in de zin van een 'vaste' plaats van tewerkstelling. Volgens het hof kan een dergelijke plaats "blijken uit de frequentie, de regelmaat van de verplaatsingen en het belang". In casu liggen er geen gegevens voor m.b.t. het exacte aantal verplaatsingen vanuit de woonplaats van de advocaat naar de cliënt. Maar het hof stelt vast dat de advocaat zelf heeft verklaard dat "hij op

regelmatige basis (3 à 4 per week) rechtstreeks naar de rechtbank of naar cliënten rijdt". Hij betwist verder niet dat hij "regelmatig" aanwezig moet zijn bij de cliënt.

Daaruit leidt het hof af dat er sprake is van "regelmatige verplaatsingen naar de [betrokken cliënt]". Gelet daarop alsook op "de belangrijkheid van [deze] cliënt", besluit het hof dat het gaat om een 'vaste' plaats van tewerkstelling voor de advocaat. De verplaatsingen vanuit zijn woonplaats naar de cliënt zijn door de Administratie dan ook terecht gekwalificeerd als 'woon-werkverkeer'. (CB)

*Antwerpen 11 februari 2014,
nog niet gepubliceerd*

ART. 257 WIB 92

Vrijstelling of vermindering OV wegens improductiviteit

Op aanvraag van de belanghebbende kan kwijtschelding of proportionele vermindering van de onroerende voorheffing worden verleend voor zover het belastbare inkomen ingevolge artikel 15 WIB 1992 kan worden verminderd [art. 257, § 2, 3° WIB 1992]. Dat is het geval wanneer een niet gemeubileerd gebouw onroerend goed in de loop van het jaar gedurende ten minste 90 dagen volstrekt niet in gebruik is genomen en volstrekt geen inkomsten heeft opgebracht. Maar er kan in het Vlaamse Gewest geen kwijtschelding of proportionele vermindering worden verleend indien het onroerend goed langer dan twaalf maanden niet in gebruik is genomen, rekening houdende met het vorige aanslagjaar [art. 257, § 2bis WIB 1992]. Daarop bestaan dan weer enkele uitzonderingen.

De improductiviteit moet te wijten zijn aan omstandigheden onafhankelijk van de wil van de belastingplichtige.

De belastingplichtigen verkopen een leegstaand onroerend goed (waarvoor zij leegstandbelasting verschuldigd zijn) aan een BVBA bij onderhandse akte van 5 september 2008. Door problemen van de koper moet het verlijden van de notariële akte worden uitgesteld tot 10 augustus 2009. Voor 2009 vragen de verkopers vrijstelling van de onroerende voorheffing wegens improductiviteit. Het hof van beroep te Gent acht de vrijstelling toepasselijk : de improductiviteit is volgens het hof onafhankelijk van de wil van de verkopers.

Na de onderhandse koopovereenkomst moesten de verkopers verder leegstandheffing betalen en moesten zij wachten op de betaling van de koopprijs : zij hadden er geen enkel belang bij om het verlijden van de notariële akte gedurende lange tijd uit te stellen. Men mocht van de verkopers niet verwachten dat zij in afwachting van het verlijden van de notariële akte zouden pogen het pand te